

anden Maade; de blive enten haarne af dem, der komme til Skade, ved Savn og Lidelser, som de ikke kunne faa Erstatning for, eller gennem Sygekasjer eller gennem den offentlige Fattigforsørgelse. Det er rigtigt, fuldstændig rigtigt, det kan det ærede Medlem ikke bestride, og det lader jo heller ikke til, at han vil bestride det. Men naar det er rigtigt, er det da saa urimeligt, at de ogsaa kunne bæres efter vort Forslag? De skulle bæres, selvfølgelig, og det er derfor ikke rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at vort Forslag er uigennemførligt. Thi det er jo dog en ganske simpel Ting, der her foreligger: det er kun at flytte Byrden ved Ulykkestilfælde fra en Skulder over paa en anden, fra Samfundet over paa dem, der ere i Stand til at betale. Men hertil vil det ærede Medlem ikke være med, og det ærede Medlem har ganske udmærket illustreret, hvorfor han ikke vil være med dertil. Og jeg skal sige, at jeg ingen Sinde har hørt et mere uvovet Forsvar for Kapitalistinteresserne, for de velhavende i Samfundet, hverken i denne Sal eller uden for den. Det ærede Medlem siger, at de, der skulle betale, have ikke den sjævneste Indflydelse paa, hvorledes vort Forslag skal praktiseres, og han fortsætter længere henhent sit Foredrag med at sige, at der ingen er, der vil bryde sig om, hvem der skal betale. Kommunerne skulle ikke betale, Arbejdsgiverne, siger han, skulle heller ikke betale, saa de ville heller ikke bryde sig derom, og de, der skulle betale — han indrømmer altsaa dog, at der er nogen, som skal betale — sidde rundt omkring i Landet og kunne slet ikke have noget med det hele at gøre, de ville slet ikke kunne vide det ringeste om, hvad det er de skulle betale. Det glæder mig, at det ærede Medlem dog vilde indrømme, at de, der skulle betale, ere til Stede her i Landet. Efter den Motivering, som det ærede Medlem har givet, skulde man tro, at ingen Menneſter vidste, hvor de findes, der skulle betale i Genhold til vort Lovforslag, at det nærmest var de store Forsikringsſelskaber, som det ærede Medlem var tilbøjelig til at kalde filantropiske, disse store kapitalistiske Selskaber fra Udlandet, som skulle betale. Men det lader dog til, at det ærede Medlem mener, at de ærede Medborgere, der skulle betale efter dette Lovforslag, ere her i Landet, og saa vil det ærede Medlem maaske ogsaa erkende, at de ere til Stede i Kommunerne, at de ere almindelige Borgere ligesom alle vi andre. Nu har jeg aldrig i mit Liv hørt, at de, der have over 2,000 Kr. i Indtægt osv., saaledes som vi have fastsat, vare saadanne

ulykkelige Menneſter, der ikke havde Spor af Ide om, hvad der foregaar i Landet, eller Spor af Indsigt i, hvad de skulle være med til, eller Spor af Indflydelse paa, hvad der foregaar her i Landet. Jeg har altid været af den Mening, at disse Folk havde overordentlig stor Indflydelse allerførst gennem hele deres sociale Stilling, der giver dem en næsten almægtig Indflydelse over for det, hvorom der er Tale. Men dernæst have de ligesom vi andre Valgret og endvidere privilegeret Valgret i Tilgift baade til Kommunen og til Landstinget her ovenpaa — og saa siger det ærede Medlem endda, at de ikke have Spor af Indflydelse paa eller Anelse om, hvad de skulle betale. Jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem bruger en saadan Argumentation og fremkommer med en saadan Bestyldning, thi det er min Overbevisning, at disse ærede Medborgere snart skulle komme paa det rene med, hvad de skulle betale. Det ærede Medlem ved ogsaa godt, at hans Forslag skal til de Herrer ovenpaa og de ville nok gøre deres Indflydelse gældende paa det, det har ingen Nød. (Bramsen: Arbejdsretterne!). Ja, de Herrer behøve jo ikke at flaa ihjel altid, de kunne ogsaa forandre, det er der ikke det mindste i Vejen for. Men at sige, at disse ærede Medborgere ikke have Ide om, hvad de skulle betale, og at de ingen Indflydelse have derpaa, forekommer mig dog virkelig at være lidt for galt. Hvis det ærede Medlem vil gaa ud fra, at det er Meningen med den Appellinstans, som vi have søjet til vor Statsanstalt, at udelukke de velhavende fra Indflydelse paa Bestemmelsen af, hvad der skal betales, vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at denne Appellinstans bestaar af 6 Medlemmer, hvoraf en Formand og en Væge, der udnævnes af Indenrigsministeren, 2 Medlemmer, valgte af Amtsrådet, og kun 2, der vælges af de ulykkesforsikrede. Vil det ærede Medlem for Alvor paastaa, at de, der skulle betale, naar Appellinstansen er konstrueret saaledes, ingen Indflydelse vil kunne have derpaa? Jeg antager ikke, at det ærede Medlem vil paastaa, at de, der have Valgret til eller Sæde i Amtsrådet, ere dem, der komme til at nyde godt af Ulykkesforsikringen. Nej, det er dem, der have 2,000 Kr. i Kjøbenhavn, 1,500 Kr. i Købstæderne eller 600 Kr. paa Landet. Naar der bliver valgt Medlemmer til denne Appellinstans, kunne de sørge for at vælge Folk, der ville varetage deres Interesser, og det ærede Medlem vil indrømme, at det vel ikke fortrinsvis er de ulykkesforsikrede eller tilskadedkomne, der have Indflydelse paa, hvem Indenrigsministeren skal vælge. Nej, Inden-